

РЕШЕНИЕ

№ 22897

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8658** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. И. Х., гражданин на И., кюрд по народност срещу Решение № 8477/12.08.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства, даващи основание за предоставяне на хуманитарен статут на Х.. Неоснователно бежанската му история е приета за недостоверна. Изложени са твърдения, че ако бъде върнат в И., животът му ще бъде изложен на опасност и че е налице риск от изтезание или нечовешко или унижително отношение. Заплахата за живота на чужденеца е от недържавни субекти, на които държавата не може да се противопостави. Твърди се, че полицията не може и не иска да предприеме действия срещу талибаните. Отделно от това, не е обсъден и факта, че апликантът принадлежи към кюрдското малцинство. Според доклад, публикуван на интернет-страницата на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕЕ), терористичната групировка ИДИЛ продължава да действа в И., като подлага на систематичен тормоз представители на различните малцинства, включително и на кюрдското. Много големи части от И. са още под контрола на ИДИЛ. Според

оспорващия, административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и без да събере допълнителна информация за страната на произход на търсещия закрила, така както е посочено в методологията на АУЕЕ. Не е обсъдена и актуалната информация в страната на произход. Неоснователно Председателят на ДАБ се е позовал на справка за актуалната обстановка в И., изготвена от Дирекция „Международна дейност” на ДАБ, в която не са посочени източниците, въз основа, на които тя е изготвена.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат Н. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 5691/07.11.2023 г. до Държавната агенция за бежанците К. И. Х. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 5691/07.11.2023 г.

Видно от писмо № М - 28032 от 22.12.2023 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на К. И. Х., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

На 24.01.2024 г. с търсещия закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 5691 от същата дата. Оспорващия твърди, че е напуснал И. нелегално през 2023 г., заедно със съпругата си и двете си малолетни деца. Останали са около 20 дни в И., а от там, с помощта на трафиканти е преминали нелегално в България на 08.10.2023 г., като достигнали магистралата. Междувременно децата му се разболели и Х. бил принуден да спре една кола. Хората в нея се обадили на полицията. Пристигналите полицаи ги откарали в РПЦ на ДАБ, в [населено място]. Оспорващият твърди, че трафикантът ги заплашвал и искал повече пари, за да ги отведе до Германия. Затова Х. и семейството му тръгнали с него. Малко преди границата със С., трафикантът ги изоставил, казвайки им, че вече са в С.. Там те били задържани отново от полицията и върнати в [населено място]. Като причина за напускане на страната по произход оспорващият сочи, че селото, в което живее е близо до границата с Турция. Турската армия непрекъснато бомбардира този район и вече 27 души са загинали. Има много терористи, които отвличат хора. Децата са травмирани и не могат да живеят спокойно. В страната си на произход, оспорващият не сочи да е имал проблеми заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справки № ЦУ-1009/01.04.2024 г. и № ЦУ-1885/30.08.2024 г., съставени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ,

относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И. и Иракски К..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на К. И. Х. лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 21.08.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 28.08.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че К. И. Х. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници, работещи за неправителствени организации и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от К. И. Х. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят не сочи, че е имал проблеми с официалните власти, а твърденията за това, че е бил заплашван от терористи, на които държавата не може да противодейства не са подкрепени с никакви доказателства. Следва да се отбележи, че в жалбата, като субекти са заплахите се сочат ИДИЛ и талибаните. За ИДИЛ е общоизвестно, че още преди повече от 6 години няма реална власт, никъде в И., а талибаните упражняват властта си единствено и само в А.. К. И. Х. не е бил арестуван заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност. Очевидно в случая проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват, касаят обстоятелства, които не кореспондират с основанията за предоставяне на международна закрила и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Председателя на ДАБ. Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в И. и Иракски К. има спорадични актове на тероризъм и насилие. Това е описано в цитираната по-горе справка. Северните части на И. се считат за по-малко опасни от другите части в страната, но и там широко е разпространена организираната престъпност, която е предпоставка за отвлечения, убийства, грабежи и отмъщения на „честта“. Като цяло, въпреки актовете на насилие, ситуацията в Иракски К. е спокойна.

Макар и неохотно, двете водещи партии в К. си сътрудничат, което е предпоставка за икономическо стабилизиране. В региона действа добре организирана военна организация „Пешмегара”, която отговаря за реда и сигурността. В автономния федерален регион К., действат много неправителствени и хуманитарни организации, а напоследък има и голям ръст на чуждестранни туристи. Наблюдава се и ръст на чуждестранните инвестиции.

Информацията, съдържаща се в цитираните справки, сочи, че Иракски К. се счита за по-малко опасна среда, в сравнение с останалите области на И.. Качеството на здравеопазване е също на по-добро ниво, отколкото в други части на страната. Вътрешно разселените лица в областта имат достъп до социални услуги, вода, електричество, пътища и образование.

Съдът кредитира, твърдения на жалбоподателя, изложени по време на интервюто, че Турция продължава операциите си, насочени към неутрализиране на лидери и бойци на Кюрдската работническа партия (П.), на територията на Иракски К.. В справката се сочат няколко случая, при които турски самолети са бомбардирани предполагаеми бази на П. и са убили нейни членове. Няма обаче сигурни данни за жертви сред цивилното население. През юли 2024 г. турският президент е обявил предстоящ край на операциите срещу П., в северен И., заявявайки, че бойците ѝ са „напълно хванати в капан” в И. и в С. и че вече са неспособни да действат.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в И., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95. Операциите на турската армия имат спорадичен характер и са насочени прецизно срещу места, където се помещават членове на П., а освен това такива операции се провеждат все по-рядко.

Съдът не кредитира твърденията на жалбоподателя, че е живял в село, което е било подложено на перманентни бомбардировки. От представената лична карта е видно, че същата е издадена от Дирекция Б.. В това населено място е и место регистрацията на К. И. Х.. От направена справка в google.maps, се установява, че същото се намира само на няколко километра от [населено място] и е много далеч от границата с Турция.

Дори да се приеме, че К. И. Х. и семейството му са живели в район, където наистина е имало бомбардировки, което не е доказано, за тях очевидно е съществувала възможността, да се преместят в друг район на Иракски К., където, както беше посочено съществуват условия нормален живот, при който те биха имали достъп до здравеопазване, социални услуги и образование.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на Иракски К. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на К. И. Х. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд

С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. Х., гражданин на И., кюрд по народност срещу Решение № 8477/12.08.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.